

David Návara

WAVESBURY

INDIÁNSKÉ
VÁNOCE

Obsah

Indiánské Vánoce

1. 12. 1757

Stíny Ticonderogy

26. 7. 1758

Historická poznámka

Cíl Québec

26. 8. 1759

Historická poznámka

Bestie z papíru

Prolog

17. 10. 1764

24. 8. 1765

26. 8. 1765

27. 8. 1765

31. 8. 1765

21. 9. 1765

Historická poznámka

Chronologie

David Návara

WAVESBURY

**INDIÁNSKÉ
VÁNOCE**

JONATHAN LIVINGSTON

Copyright © David Návara, 2020
Cover Illustration © Benjamin West (1738-1820),
The Death of General Wolfe,
National Gallery of Canada, Ottawa
Cover © Daniela Antalovská, 2020
epub ISBN 978-80-7551-163-8
mobi ISBN 978-80-7551-164-5
pdf ISBN 978-80-7551-165-2

Indiánské Vánoce

1. 12. 1757

„Omlouvám se, mylorde, ale opravy zaberou alespoň dva měsíce, navíc nám nepřeje počasí,“ informoval mě kapitán Flodden a svou jedinou rukou si pohrával s jílcem námořnické šavle.

Měl na tváři svůj obvyklý ledově klidný výraz, ale věděl jsem, jak je mu trapné, že nás musí zklamat. Bylo však obtížné mu něco vyčítat. Během naší výpravy v údolí řeky Hudson se mu podařilo zajmout tři francouzské korzáry včetně velké válečné fregaty. Bohužel při jejím pronásledování se Fury otřela o skaliska nedaleko Bostonu. Loď nebyla ohrožena, ale chápal jsem, že Fury teď není ve stavu, aby se mohla bezpečně plavit severním Atlantikem, navíc v zimě. Ohromná hromada získaného zboží, peněz a kořistné za tři zajatá plavidla mnohonásobně převýšily jakékoliv náklady na opravy, ale o cestě domů vlastní lodí jsem si mohl nechat jen zdát.

„Měl bych ale možné řešení, mylorde,“ pokračoval kapitán, „můj známý, kapitán Kellog, vlastní rychlý indiaman a popluje skoro prázdný do Bristolu, kde na něj čeká náklad. Nějaké peníze navíc by se mu hodily. S dobrým větrem byste mohl být na Vánoce doma. Vyplovává totiž už zítra.“

Než jsem stačil odpovědět, otevřely se dveře a dovnitř vešla Elizabeth s Jessikou Harlowovou v patách. Obě měly tváře červené od mrazivého vzduchu a oběma zářily oči nadšením, protože se právě vrátily z nákupů. Elizabeth si užívala civilizaci po týdnech strávených v divočině nebo primitivních osadách na hranicích a pro Jessiku byl Boston zcela novým světem. Všiml jsem si, že Elizabethina nová komorná značně vylepšila svůj šatník. Za mé peníze, jak jsem předpokládal.

„Kapitán Flodden má nápad, jak bychom mohli být na Vánoce doma,“ oznámil jsem jim.

„Byly jsme se podívat v přístavu,“ řekla Elizabeth pochybovačně, „Fury právě pokládali na bok.“

„Museli bychom plout jinou lodí,“ oznámil jsem jí, „nebylo by to tak pohodlné jako na Fury, ale mohli bychom vyplout již zítra.“

„Severka je velká loď, dobře zařízená i pro pasažéry,“ namítl Flodden, „myslím, že plavba může být v některých aspektech i pohodlnější než na válečné lodí, jako je Fury.“

„Já tedy určitě souhlasím,“ řekla Elizabeth.

„Tvé přání je mi rozkazem,“ usmál jsem se.

Stáli jsme s Elizabeth v přístavu zachumlaní v zimních pláštích a pozorovali nakládání zásob na Severku. Loď vypadala dobře. Štíhlý trojstěžník s dvaadvaceti děly, stavěný pro rychlost i pro náklad, měl v sobě nepopiratelnou eleganci.

Jeho kapitán ve mně už ale tolik důvěry nevzbuzoval. Thomasi Kellogovi táhlo na šedesát a byl z něho cítit rum. Mluvil sice rozumně, ale stejně jsem z něj neměl dobrý pocit. Ale nemohli jsme si moc vybírat a Flodden ho doporučoval. Severka opravdu měla plout nevytížena a Kellog byl rád, že bude mít alespoň nějaké pasažéry. Rozhodl jsem se vzít jako doprovod četu poručíka Ferrela, respektive Ferrelové,

mimo jiné i proto, že si zasloužili trochu odpočinku. A těch několik vojáků, kteří doplnili stav po utrpených ztrátách, se prostě svezlo s nimi. Novopečený desátník Lindsay navíc mohl během plavby plánovat svatbu s Jessikou, jak mě Elizabeth nezapomněla upozornit.

Chladný vzduch nás ale za chvíli zahnal do úkrytu našeho pronajatého domu.

Bylo poledne dalšího dne, když jsme opustili bostonský přístav. Byl jsem zrovna sám na horní nástavbě Severky a zamyšleně sledoval šedivé vlny. Počasí nám zatím přálo, váł stabilní severní vítr a loď rychle polykala míle nekonečného oceánu. Bylo pro mne příjemné pro jednou se zase o nic nestarat a nechat rozhodování na ostatních.

Bohužel se ukázalo, že jsem kapitána odhadl dobře. Byl to opilec a většinu času trávil ve své kajutě ve společnosti láhve rumu. Naštěstí kormidelník a první důstojník v jedné osobě Mark Shelton byl schopný člověk, celkem dobře zvládl řídit Severku sám a ještě velet zbylým dvaceti mužům posádky. Šel jsem si s ním zrovna promluvit, když se ozval hlas námořníka, který hlídkoval ve strážním koši.

„Lod’ na obzoru! Severoseverovýchod!“

Přiložil jsem dalekohled k oku, ale z paluby loď ještě nebyla vidět. Doufal jsem, že je to britská loď, ale na sever od nás ležela také francouzská námořní základna Louisbourg.

„Další plachta! Dvě lodě na obzoru!“ hlásila hlídka.

Došel jsem zatím ke kormidelníkovi.

„Bud’te klidný, mylorde,“ řekl mi Shelton a upravil asi o čárku kurz, „to budou naši. Hlídkové fregaty.“

Přesto jsem dál sledoval dalekohledem obzor. Asi za půl hodiny se lodě objevily, ale zatím se dalo rozeznat jen, že jsou to dva plnoplachtové trojstěžníky. Pluly blízko sebe a opravdu to vypadalo na válečné fregaty. Jak jsem lodě pozoroval, viděl jsem, jak postupně vytahují i veškeré pomocné plachty. Evidentně toužily se s námi setkat. Konečně se daly rozeznat velké válečné vlajky vlající na zádech obou lodí.

Byly bílé a hrdě nesly bourbonské lilie.

„Jsou to Francouzi!“ ozvalo se ve stejnou chvíli ze strážního koše.

„Same, skoč pro kapitána,“ houkl Shelton na jednoho námořníka.

V tu chvíli jsem si všiml Jane Ferrelové, která se ve svém převleku zřejmě také vyšla nadýchat trochy čerstvého vzduchu.

„Poručíku,“ zavolal jsem na ni, „připravte své muže k boji.“

Sám jsem se vydal říct Elizabeth o hrozícím nebezpečí.

Našel jsem ji v kajutě. Rozhodla se pro nelehký úkol – naučit Jessiku Harlowovou číst a psát. Zrovna jí něco ukazovala ve slabikáři, když jsem vešel dovnitř.

„Nemám dobré zprávy,“ řekl jsem jim, „pronásledují nás dvě francouzské fregaty.“

„Dojde k boji?“ zeptala se Elizabeth vcelku klidně.

„Tohle není Fury,“ odvětil jsem, „jestli nás chytí, nemáme šanci. Ale Severka je rychlá loď a máme solidní náskok. Zůstaňte zatím v kajutě, prosím.“

„Myslíš, že je to tu bezpečnější?“ zeptala se mě pochybovačně.

Věděl jsem, že kdyby došlo k boji, jediné relativně bezpečné místo bude v podpa-

lubí pod čarou ponoru.

„Myslím,“ zalhal jsem, „dám vám vědět, kdyby něco hrozilo.“

Vyšel jsem opět na palubu. Jane u hlavního stěžně kontrolovala své vojáky. Vypadali celkem odhodlaně, ale totéž se nedalo říct o kapitánovi Kellogovi. Vrávoravě došel k zábradlí, opřel se o úvazník a s námahou se snažil zaměřit dalekohled na nepřátelské loď. Pohledem pak zkontroloval plachty, ale zřejmě usoudil, že kormidelník Shelton už pro rychlost udělal vše potřebné.

„Srovnejte hlavní královskou plachtu, pane Crosby,“ zařval, aby ukázal, že něco podniká pro naši záchranu.

Všechny plachty byly napnuté a v pořádku, takže námořníci zbytečný rozkaz ignorovali.

„Zmizíme jim jako vítr, lorde Wavesbury,“ ujistil mne, „Severka je nejrychlejší obchodní loď v Atlantiku!“

Bylo to trochu přehnané prohlášení, ale opravdu to vypadalo, že francouzské lodě na levoboku necháme za sebou. Zdálo se, že prázdná Severka je přece jen rychlejší než fregaty obtížené děly a spoustou válečné výstroje. Francouzští kapitáni si to zřejmě také uvědomovali, protože dali pálit ze stíhacích děl. Na zádi Severky stály dvě devítiliberky a fregaty se pomalu dostávaly do jejich palebného úhlu.

„Nevrátíme jim to, kapitáne?“ navrhl jsem Kellogovi, když zaduněly první dělové výstřely a koule za námi zvedly gejzíry vody.

Ten jako by náhle znejistěl a bylo vidět, že se přes alkoholem zamlžený mozek snaží přemýšlet.

„Nevím, jestli je dobré je provokovat,“ řekl pomalu.

„Vždyť už po nás střílejí,“ odsekl jsem.

Shelton měl podobný názor, protože rozkázal bez ohledu na kapitána: „Muži k dělům!“

Dvě dvojice námořníků hned začaly připravovat kanóny ke střelbě. Tu chvíli si Elizabeth z Jessikou vybraly, aby opustily kajutu. Věděl jsem, že francouzští dělostřelci budou mířit na takeláž, protože budou chtít naši loď hlavně zpomalit. Proto paluba nebyla nejbezpečnější místo.

„Vraťte se do kajuty!“ zavolal jsem na ně.

Elizabeth neposlechla a došla ke mně.

„Tady nejsi k ničemu platný, pojď se mnou,“ naléhala.

„Jsem britský důstojník, jak by to vypadalo,“ namítl jsem s úsměvem, potěšený její starostí.

Nicméně se ukázalo, že moje obavy byly oprávněné, i když ne kvůli nám.

Zahřměly další čtyři rány z francouzských děl. Typické hvízdání mi prozradilo, že nepřítel nabil řetězovými střelami. Tři střely Severku minuly a skončily v ledových vlnách Atlantiku. Jenže poslední zasáhla naplno ráhno vratiplachty a asi yard od stěžně ho přerazila. Těžký kus dřeva dopadl přímo na místo, kde stálo kormidelní kolo a u něj Mark Shelton. Ráhno padalo koncem napřed, zasáhlo kormidelníka do prsou a srazilo ho na palubu. Pak se zhouplo a rozdrtilo obě kormidelní kola. Shelton musel být okamžitě mrtev – i přes praskot dřeva se mi zdálo, že slyším, jak se v jeho

těle lámou kosti. Loď se začala zprudka točit doleva, jak trosky táhly za lana, která ovládala kormidlo.

Kapitán Kellog na to jen šokovaně zíral.

„Rychle,“ křičel jsem na námořníky, „odklid'te to dřevo.“

Všiml jsem si druhého důstojníka.

„Vy, pane Crosby, běžte dolů ke kormidlu a zkuste srovnat loď.“

Věděl jsem, že kormidlo se dá ovládat i přímo z podpalubí taháním za převodová lana. Stejně tak jsem ale věděl, že takhle zmrzačená Severka už jen nepatrně pomalejším fregatám neunikne. A došlo to i kapitánovi.

„Nezbývá než se vzdát,“ oznámil rezignovaně a zavdal si z láhve. „Pane Jonnesi, spust'te vlajku! Jestli tedy Vaše lordstvo není proti,“ dodal ironicky.

Podíval jsem se na své vojáky a na pár námořníků a pak na dvě francouzské lodě. Byly to velké fregaty, každá s alespoň třiceti děly. V boji jsme opravdu neměli šanci. Zakroutil jsem tedy hlavou a třetí důstojník už vykonával rozkaz.

Objal jsem svoji ženu kolem ramen a smutně sledoval, jak britská vlajka pomalu klesá. Kapitán také přikázal skasat plachty, aby usnadnil manévrování. Fregaty nás sevřely mezi sebe, jedna z levoboku a druhá z pravoboku.

Netrvalo ani hodinu od prvního výstřelu, když se od francouzské lodě na pravoboku oddělil člun a zamířil k naší lodi. Za chvíli už skupina francouzských vojáků a námořníků stála na palubě Severky.

Velal jim vcelku sympatický důstojník tak kolem třiceti let, v parádní uniformě. Na hladce oholené tváři měl spokojený výraz; aby také ne, když se mu podařilo ukořistit skoro nepoškozenou loď. Moji muži si je nevraživě měřili, ale rozkázal jsem jim složit zbraně.

„Jsem kapitán *chevalier* Jean-Jacques Daucourt z lodi Jeho Veličenstva *Capricieuse*,“ řekl důstojník celkem slušnou angličtinou, „kdo velí tomuto plavidlu?“

Kellog udělal pár vrávoravých kroků. „Jsem kapitán Kellog a toto je má loď.“

„Je mi líto, kapitáne, ale jménem krále Ludvíka XV. zabavuji vaši loď i se vším na palubě.“

Pak jeho pohled utkvěl na mě a hlavně na Elizabeth. „*Madame, monsieur*, s kým mám prosím tu čest?“

„Jsem plukovník hrabě David z Wavesbury, moje paní lady Elizabeth, hraběnka z Wavesbury, a poručík John Ferrel, stejně jako já ze 43. pěšího regimentu,“ představil jsem nás.

Tušil jsem, že si jako většina Francouzů potrpí na tituly, takže jsem si dal záležet, abych ty důležité zmínil. Daucourt se uklonil a následně políbil Elizabeth ruku.

„Mylorde, když mi dáte čestné slovo, že se nepokusíte o útěk, můžete si ponechat meč,“ nabídl mi.

Nevesele jsem se usmál a podal mu jílcem napřed svoji zbraň.

„To vám s čistým svědomím slíbit nemohu, kapitáne.“

„To je mi velmi líto, mylorde,“ odpověděl.

Zatím část francouzských námořních pěšáků odváděla mé červenokabátníky do podpalubí a zbytek se pustil do prohledávání lodi.

„Mylady, mylorde, prosím, abyste se prozatím odebrali do své kajuty,“ pokračoval kapitán Daucourt, „vy, poručíku, také. Doufám, že přijmete mé pozvání na večeři, kde vám představím i kapitána Gasparda Besconda z fregaty Jeho Veličenstva Atalante.“

„Bude nám ctí, kapitáne,“ odpověděl jsem.

Prohlédnout si francouzskou loď nezaškodí.

„Nyní vás poprosím, kapitáne Kellogu, do vaší kajuty,“ pokračoval Daucourt, „rád bych si prohlédl lodní deník a...“

S několika francouzskými vojáky v zádech jsme odcházeli, když se ozval ženský výkřik. Jeden z francouzských námořníků popadl Jessiku kolem pasu a pokusil se ji políbit. Kapitán Daucourt mířil s Kellogem k velitelské kajutě a nevnímal si toho. Proto jsem popošel těch pár kroků, otočil Francouze levičkou k sobě a pravým hákem ho srazil na tvrdé dřevo paluby. V tu chvíli na mě namířilo asi tucet bajonetů.

Daucourt konečně zaregistroval, že se něco děje.

„Doufám, že vaši muži nechají komornou lady Elizabeth na pokoji,“ zavolal jsem na něj.

„Jistě..., ano,“ odpověděl, „ať jde s vámi.“

Pak okřikl své muže a ti nás nechali odejít, jen námořník s rozbitým obličejem si mě nepřátelsky měřil.

Večeře na palubě fregaty Capricieuse byla nadmíru chutná, z čehož jsem usoudil, že francouzské lodě nejsou na moři dlouho. Kromě kapitána Daucourta a jeho prvního důstojníka jsem poznal ještě kapitána Besconda z fregaty Atalante, který se dostavil také v doprovodu svého prvního důstojníka. Byl o dost starší než Daucourt a uměl jen velmi málo anglicky, takže jsme si jen vyměnili pozdravy, protože jsem zatím nechtěl prozrazovat, že se francouzsky domluvím a Elizabeth hovoří plynně. Za naši stranu u stolu seděla kromě mne a Elizabeth i Jane, vydávající se za muže, ale ne kapitán Kellog. Zřejmě věčně opilý námořník Daucourta natolik znechutil, že ho nepozval. Za Elizabetinou židlí stála Jessica Harlowová, připravena se postarat o svou paní. Na rozdíl od ní ji nechránil titul a postavení, takže jsme ji nechtěli nechávat samotnou na Severce. Navíc Francouzi nahradili posádku svou vlastní a britské námořníky rozptýlili na obě fregaty, aby je měli lépe pod kontrolou. Poddůstojníci a mužstvo ze Třiačtyřicátého byli zavřeni v prázdném nákladovém prostoru Severky a dobře stráženi.

Večeře začala přípitkem na zdraví krále, ale následná konverzace poněkud vážla. Bavit jsem se vlastně jen já s Daucourtem.

„Jestli nejsem moc smělý, můžu se zeptat, co s námi zamýšlíte?“ zeptal jsem se u předkrmu.

„Severka popluje do Québecu a vy s ní, mylorde,“ odvětil Daucourt, „a Capricieuse s Atalante budou pokračovat v lovu. Severka je pěkná loď a v kolonii najde využití. Jen škoda, že jste cestovali s prázdnou.“

Měl jsem v podpatku diamanty v hodnotě zhruba obou fregat a ve dvojitém dně truhly s Elizabetinými šaty byl malý poklad ve zlatě, ale to samozřejmě vědět nemu-

sel.

„Vaše krásná paní se jistě brzy stane hvězdou večírků generálního guvernéra markýze de Vaudreuila a nakonec vás asi vymění.“

Elizabeth mu úklonou hlavy poděkovala za kompliment a ve mně svítila naděje. Samotná Severka, třeba plná Francouzů, skýtala víc možností než s doprovodem dvou fregat.

„Do Québecu bude Severce velet tady poručík Cravier,“ doplnil nakonec.

První důstojník z Capricieuse pokýval na znamení, že o všem ví. Věnoval jsem mu trochu víc pozornosti. Byl tak o deset let starší než jeho velitel a byl oblečený v o třídu levnější uniformě. Červený nos prozrazoval náruživého pijáka, takže jsem doufal, že se rychle seznámí s Kellogovou rádoby tajnou zásobárnou lihovin.

„Jistě vás potěší, mylord, že vás mohu informovat o chvále, kterou na vás pěla půvabná paní Angelique l'Marc,“ řekl Daucourt, když jsme dojedli hlavní chod. „Chvíli mi trvalo, než jsem si vás spojil. Mluvila o vás velmi pěkně – což je poměrně překvapivé vzhledem k tomu, že jste ji zmrzačil a zabil jí manžela.“

„Je válka a byla na válečné lodi, ale stejně je mi to líto. Kdy jste ji viděl, smím-li se zeptat?“

Podíval jsem se Daucourtovi do očí. Chtěl jsem vědět, jestli jen konverzujeme o společné známé, nebo byl do celé věci s baronem De Saint-Pierrem zapleten více. Věděl jsem, že Angelique zůstala v Bostonu a mluvilo se o její možné svatbě se synem mého obchodního partnera Olivera Rossela.

„Asi před měsícem jsem se zúčastnil výměny několika zajatců a nabídl jsem mladé paní l'Marc cestu domů do Francie, ale zdálo se, že se jí mezi Angličany líbí. Co, proboha, vůbec dělala na manželově lodi? A co si ten blázen l'Marc vůbec myslel, že zmůže s fregatou proti vašemu trojpalubníku?“

Znovu jsem se pokusil odhadnout, jestli se ptá upřímně, nebo o celé záležitosti ví. Ale nedařilo se mi to, Daucourtova tvář vypadala poctivě.

Zbytek večere již proběhl jen ve znamení lehké konverzace, které se ale více méně zúčastnil jen kapitán Daucourt. Nakonec jsme si ještě jednou připili, znovu na krále Jiřího II. i Ludvíka XV., a poté nás kapitán vyprovodil ke člunu. Poručík Cravier již plul s námi a zůstal na své nové lodi. Když nám přál dobrou noc, všiml jsem si, že rovnou staví k naší kajutě strážě.

•

Když jsem ráno vyhlédl z okna, byly obě fregaty pryč. Tedy alespoň co jsem mohl soudit, protože začalo drobně sněžit a viditelnost se značně zhoršila. Vstával jsem brzy, protože jsem stejně nemohl spát, jak jsem v duchu přemítal o naší situaci. Tíše, abych nevzbudil Elizabeth, jsem opustil kajutu.

Měli jsme tu nejlepší kajutu na lodi, takže jsme nyní mohli ubytovat Jessiku Harlowovou na lehátku v jakési předsíni. Teď jsem prošel kolem ní, vzal z věšáku zimní plášť a vyšel ven.

Dva mariňáci, kteří hlídali dveře, nic nenamítali, ale v uctivém odstupu se vydali za mnou.

Jak jsem si myslel, obě válečné lodě zmizely a Severka se namáhavě prodíra-

la na sever. Jak příznačné. Museli jsme obeplout Nové Skotsko, ale protože válně severní vítr, loď směřovala nyní více k západu, aby se za pár hodin otočila zase k severovýchodu. Vydal jsem se ke kapitánské kajutě, protože jsem si chtěl promluvit s Kellogem.

Zaklepal jsem na dveře, nejprve tiše, potom hlasitěji. Když se stále nikdo neozýval, nakonec jsem vstoupil. Kapitán Kellog seděl u svého stolu, hlavu na desce a spal jako zabítý. Trochu mě překvapilo, že v podobné pozici jsem našel i poručíka Craviera. Zřejmě spolu našli rychle společnou řeč, která zahrnovala hlavně láhev rumu. Rozhodl jsem se, že je budít nebudu a vydal jsem se opět na palubu. Vánice houstla a venku začínalo být nepříjemně, proto jsem se vrátil do kajuty.

Elizabeth už byla vzhůru, seděla na posteli a česala si vlasy.

Poté, co jsem ji políbil, se mě zeptala: „Byl jsi venku? Je něco nového?“

„Náš doprovod nás opustil,“ oznámil jsem jí, „a ten francouzský poručík je stejný opilec jako náš kapitán. To by pro nás mohlo být dobré. Tedy jestli nebude muset někdy velet.“

•

Posnídali jsme a den se pomalu vlekl. Počasí se ještě zhoršilo a pro hustý sníh jsme raději zůstávali v kajutě. Kolem poledne nám nový lodní kuchař přinesl oběd a s ním přišel i zastupující kapitán Cravier. Táhl z něj rum, ale snažil se o rovný krok. Ptal se lámanou angličtinou, jestli nám něco neschází, ale bylo vidět, že je mu to upřímně jedno. Pak nás informoval, že jestli se počasí a vítr nezlepší, cesta do Québecu se o dost protáhne. Poděkoval jsem mu a Francouz odešel. Sledoval jsem ho okénkem ve dveřích. Když vyšel do vánice, ihned vylovil z kabátu placatku a lokl si, zřejmě na zahřátí.

„Když budeme mít štěstí, Cravier spadne ještě před Québecem přes palubu,“ poznamenal jsem, když jsme zasedli k nevábnému jídlu.

„Proti Kellogovi je to pořád abstinent,“ odvětila Elizabeth s úsměvem.

Jessica nám poté uvařila silný čaj, abychom přebili pachut' francouzské kuchyně.

•

Následovaly tři dny vyplněné nudou a přemýšlením nad možným útekem. Počasí se zatím nijak nezlepšilo a stále hustě sněžilo. Severka již minula francouzskou základnu v Louisbourgu a Cravier nechal změnit kurz k severozápadu.

Čtvrtého dne od našeho zajetí po obědě, zrovna jsem nesl k ústům hrnek s čajem, se celá loď otrásla. Náraz nás všechny srazil na podlahu a vedle hlavy se mi roztříštila konvice, našťastí čaj už nebyl vařící.

Pomohl jsem Elizabeth vstát, Jessica se zatím sbírala v rohu kajuty, kam ji náraz odhodil.

„Zůstaňte tady,“ řekl jsem, „půjdu zjistit, co se stalo.“

Než stačila některá z nich něco namítnout, byl jsem na palubě.

Stráže někam zmizely a všude panoval zmatek. I přes sněžení jsem v dáli spatřil šedivou čáru pobřeží. Loď se zřejmě ve špatné viditelnosti příliš přiblížila ke břehu a hlídka kvůli vánici přehlédla mělčinu. A stav velení tomu ještě napomohl. Slyšel jsem jak Cravier z můstku volá na své muže a snaží se zjistit, co se děje.

„Nabíráme vodu, ty zatracenej žabožroutě,“ odpovídal mu vztekle anglicky kapitán Kellog, „jdeme ke dnu.“

V hlase mu zněla čirá hrůza a jeho panika se přenášela jak na přiočilého Craviera, tak i na francouzskou posádku. Někdo z námořníků se zeptal, jestli mají spustit čluny, a za chvíli už se ze všech stran ozývaly výzvy k opuštění lodi.

Zdalo se mi, že se vlastně nikdo nesnaží zjistit, jak vážně poškozená loď je, nikdo ani neobsadil lodní pumpy.

Někdo mě náhle chytil za rameno. Byl to onen námořník, který obtěžoval Jessiku a kterého jsem srazil k zemi. Vybral si okamžik všeobecného chaosu pro svoji pomstu a rozmachoval se na mě tesařskou sekyrou. Naštěstí, než by mi byl rozpoltil lebku, zachytil jsem topor a podařilo se mi ránu odklonit. Námořník, který přišel o moment překvapení, mi nechal sekeru v ruce a utekl. Zasekl jsem ji do zábradlí a vyběhl jsem po schodech na velitelský můstek.

Cravier zrovna něco řval na muže u provizorně opraveného kormidla. Co jsem pochytil, šlo hlavně o nadávky.

„Zatraceně, Craviere, pošlete lidi k pumpám a do podpalubí,“ zakřičel jsem na něj, „loď se dá třeba ještě zachránit.“

Cravier na mě chvíli zíral a pak něco rychle rozkázal vedle stojícímu námořnímu pěšákovi. Voják mě pažbou muškety začal postrkovat pryč z můstku. Cravier na mě ještě něco zakřičel, ale přes vítr jsem neslyšel. Mariňák mi následně mušketou naznačil, abych se vrátil do kajuty. Udělal jsem to a spatřil Elizabeth i Jessiku jak hledí z oken na palubu. Teď se obě obrátily na mne.

„Co se děje? Potápíme se?“ zeptala se Elizabeth vcelku klidně.

„Nevím,“ odpověděl jsem upřímně, „Cravier je neschopný a ani se nesnaží loď zachránit. Kellog tomu moc nepomáhá.“

„Mylorde, mylady, podívejte, chtějí nás tu nechat,“ přerušila mne Jessica, která se nevzdálila od okna.

Opravdu, Francouzi spouštěli oba čluny na moře a někteří v nich už seděli. A kapitán Kellog jako první.

Vyběhl jsem opět ven a obě ženy se mnou.

„Mám v podpalubí lidi,“ křičel jsem na poručíka, „nemůžete nás tady nechat!“

Oba čluny už byly na vodě a námořníci i vojáci do nich rychle skákali. Cravier, když uviděl, že se k nim blížím, vytáhl pistoli a namířil ji na mne.

Zastavil jsem se a zavolal na něj: „Vezměte alespoň ženy, zatraceně!“

Poručík se podíval do plných člunů a zakroutil hlavou. Pak schoval zbraň a skočil přes palubu. Vzápětí námořníci odrazili od boku Severky.

Jessica se rozplakala a Elizabeth ji objala. Zdalo se, že také nemá daleko k panice.

„Aspoň jsme se zbavili těch žabožroutů,“ pokusil jsem se zlehčit situaci, „a ani nevíme, jestli se loď opravdu potápí. Počkejte na palubě, jdu sehnat nějakou posádku.“

Vytrhl jsem sekeru ze zábradlí, seběhl po schodech do podpalubí a vydal se k nákladovému prostoru. Cestou jsem uslyšel bušení do dveří jedné z menších kajut. Matně jsem si pamatoval, že někde tam byla ubytována Jane. Na dveřích visel zámek, tak jsem ho rychle sekerou urazil. Za dveřmi stála Jane v uniformě a připravená vyrazit.

„Co se děje, pane?“

„Francouzi nás opustili a asi nabíráme vodu,“ odpověděl jsem.

„Takže dobré zprávy,“ zazubila se, „a kde jsou naši?“

„Zrovna jdu pro ně,“ ukázal jsem na schody z dělové paluby do druhého podpalubí.

Společně jsme sestoupili dolů. Pokud jsem měl do té chvíle pochybnosti o reálném ohrožení lodi, tady mě opustily, protože jsem stál do půli lýtek v ledové vodě.

A to pod námi bylo ještě jedno podpalubí.

Rychle jsme procházeli nákladový prostor, když nás zoufalé lomcování navedlo správným směrem. Odemkl jsem sekýrou a uviděl seržanta McAutieho s ostatními vojáky. V jejich vězení už bylo místy vody po kolena.

„Pane! Rád vás vidím, pane,“ zasalutoval.

„Rychle na palubu,“ popoháněl jsem je.

Na horní palubě jsem hned několik vojáků nahnal k pumpám a sám se postavil ke kormidlu.

Nakonec na tom teoreticky nebylo nic složitého.

Francouzi kormidlo opravili, takže teď jsem točil kolem a snažil se nasměrovat příď Severky směrem k pobřeží. Silný severní vítr naštěstí teď pracoval v náš prospěch. Na druhou stranu jak loď nabírala rychlost, tím rychleji se plnila vodou, i přes to, že vojáci u pump se snažili, co jim síly stačily. Odhadoval jsem, že ke břehu to může být tak pět mil, to znamenalo, že Severka se musela udržet na hladině tak tři čtvrtě hodiny. Uvědomil jsem si, že Elizabeth stojí vedle mne.

„Beth, prosím, donesla bys mi dalekohled,“ požádal jsem ji.

Místo odpovědi mi ho podala. Opravdu jí to někdy myslelo rychleji než mně. Přiložil jsem čočku k oku a snažil se ve vánici najít nějaké vhodné místo k přistání. Zdálo se mi, že pobřeží celkem pozvolně přechází do moře, ale sníh hodně snižoval viditelnost. Navíc jsme každým okamžikem mohli najet na mělčinu. Za chvíli přišla Jane, kterou jsem poslal prohledat loď.

„Bohužel, všechny mapy si kapitán odvezl,“ oznámila mi, „ale zato vzali jen své zbraně. Ty naše zůstaly ve zbrojnici.“

Podala mi pochvu s mým mečem a mé pistole.

„Nemyslím si, že zbraně jsou náš momentální problém,“ poznamenal jsem, ale s potěšením jsem si meč opět připjal.

„Poručíku, ať muži, kteří nepumpují, shromáždí na palubě vše, co plave,“ řekl jsem jí, „prázdné sudy, dřevo a tak.“

Věděl jsem, že to je zoufalá myšlenka. Byl prosinec a bez člunů jsme v moři neměli moc šanci. Ale chtěl jsem mít nějakou zálohu pro případ, že by Severka k pobřeží nedoplula.

To se naštěstí stále blížilo. Už jsem rozeznával hranici hustého lesa začínajícího hned za kamenitou pláží. Jenže i paluba lodi se rychle přibližovala k mořské hladině.

Zbývalo posledních tři sta yardů, když se Severka znovu otrásla a prudce se zastavila. Hlavní stěžeň praskl těsně u paluby a za zvuku tříštícího se dřeva se zřítil na příď. Cestou vzal i ten přední a čelen. Změť plachtoví, ráhen a provazů smetla vše

z přídě do moře před loď. Mě samotného náraz vrhl proti kormidelnímu kolu.

Rychle jsem vstal, ale cítil jsem potlučená žebra i krev v ústech z roztrženého rtu. Elizabeth se stačila zachytit zábradlí a nějak se jí podařilo zůstat na nohou. Vojáci se naštěstí vesměs pohybovali ve střední části lodi, kde byly pumpy a kde se snažili sestavit provizorní vor. I tak je náraz rozházel jako hadrové panenky.

Tedy všechny kromě Jane.

V okamžiku nehody zrovna stoupala do schodů na můstek. Energie nárazu ji vrhla vpřed, ale podařilo se jí udělat ve vzduchu přemet a přistát efektně do podřepu. Protože jsem celý akrobatický kousek viděl, musel jsem uznat, že to určitě vypadalo lépe, než když jsem se rozplácl o kormidlo.

Vzápětí se Severka dala opět do pohybu, když ji nějaká větší vlna zvedla z kamenitého lože. Teď již však výrazně pomaleji a stále více se nakláněla na levobok. Zatočil jsem kormidlem, abych opravil kurz, ale kolo se volně protáčelo. Provizorní oprava náraz nevydržela.

Břeh se však stále blížil.

Viděl jsem zasněženou kamenitou pláž bez známek jakékoliv civilizace, i když se mi zdálo, že jsem zahlédl mezi stromy nějaký pohyb. Museli jsme být už hodně na sever od britských kolonií, pravděpodobně na území francouzské Akádie. Neměl jsem ale mnoho času věnovat se geografii, protože loď se teď blížila ke břehu bokem a rychle se nakláněla.

„Všichni se něčeho chytěte!“ zakřičel jsem. „Narazíme!“

Chytil jsem jednou rukou zbývající stěžeň a druhou Elizabeth kolem pasu.

Vzápětí se Severka dotkla země. Strašlivě to zapraštělo a mučená loď se naklonila pod ostrým úhlem na levobok. Co nebylo připevněné, šlo přes palubu. Děla a další těžké předměty prorážely bok a dopadaly do čerstvého sněhu pokrývajících oblázkovou pláž. Zaťal jsem zuby a snažil se ze všech sil, abych nás udržel. Konečně se Severka přestala pohybovat a my byli opět v relativním bezpečí na americké půdě

•

„Hlášení, poručíku! Jaký je stav mužstva?“

Stáli jsme pod vrakem lodi, který poskytoval závětrí a trochu kryl před sněžením. To naštěstí pomalu ustávalo.

„Většina mužů je nějak potlučená, pane,“ odpověděla Jane, „vojín Jenkins má zlomenou ruku a voják Graham asi nohu. Ostatní jsou schopni služby. Měli jsme štěstí, že nikdo nebyl zabit.“

„Dobrá, poručíku,“ řekl jsem, „vyšlete pár lidí, ať prozkoumají nejbližší okolí. A ať jsou opatrní, skoro určitě jsme na francouzském území a můžeme narazit i na lidi našeho přítele poručíka Craviera. Proto ať jsou všichni ozbrojeni. My ostatní se podíváme, co se dá ze Severky zachránit.“

Naštěstí se ukázalo, že z lodi se dá zachránit většina zásob. Náraz ji položil vysoko na břeh a zrovna v době vrcholného přílivu, proto nehrozilo bezprostřední nebezpečí, že by si ji moře vzalo zpět – pokud nepřijde opravdu silná bouře. Navíc trhlina v trupu, která přivodila Severce zkázu, nám teď umožnila vcelku snadný přístup do jejích útrob. Když si člověk zvykl asi na třicetistupňový náklon, dalo se po lodi

celkem bez problémů pohybovat. Trochu jsem si oddechl, protože to znamenalo, že o přístřeší máme na nejbližší hodiny postaráno.

Vnitřek Severky však odpovídal zacházení, které se lodi za posledních pár hodin dostalo. Všechno bylo zpřeházeno, a co nebylo přivázáno, leželo u levé stěny. Některé dveře byly zablokovány nepořádkem a chvíli trvalo, než jsme zpřístupnili cestu až na horní palubu.

Nechal jsem několik vojáků pečlivě zkontrolovat a případně poopravit lodní kamna. Teple bylo důležité, ale to poslední, co jsem mohl potřebovat, bylo, aby Severka lehla popelem.

Elizabeth jsem zastihl v naší kajutě, kde se probírala věcmi, které ležely na jedné velké hromadě, kam se vysypaly z truhel. Když si mě všimla, podala mi dlouhý zimní plášť.

„Děkuji, drahá,“ odpověděl jsem, i když mi zima nebyla.

„Nakonec to dopadlo celkem dobře, ne?“ nadhodil jsem.

„Těšila jsem se, že uvidím Québec,“ zažertovala.

„Jednou ho třeba uvidíš,“ řekl jsem s úsměvem, „až nad ním bude vlát britská vlajka.“

„Kde je vůbec Jessica?“ napadlo mne. „Měla by ti pomoci.“

„Šla se nadýchat trochu čerstvého vzduchu,“ odpověděla Elizabeth, „měla lodi už dost. Lindsay šel na průzkum, myslím, že šla s ním.“

Náš další hovor byl náhle přerušen výstřelem a pak dvěma dalšími v rychlém sledu.

Vyběhl jsem na palubu a Elizabeth za mnou. Nechtěl jsem procházet celou lodí, takže jsem se přehoupl přes zábradlí a seskočil zhruba dva yardy na zem.

„Ty to, prosím, obejdi,“ zavolal jsem na Elizabeth, která stála u zábradlí s přemýšlivým výrazem v obličeji. „Nebo raději zůstaň v kajutě!“

Uviděl jsem Jane, jak s několika vojáky běží k lesu.

„Šlo to odtud, pane!“ ukázala taseným mečem.

Vytáhl jsem pistoli a vyrazil za nimi.

Asi padesát yardů od kraje lesa jsme narazili na jednu z našich hlídek. Dva vojáci stáli nad desátníkem Lindsayem, který ležel na zádech ve sněhu a tiše sténal. Oba červenokabátníci zrovna dokončili nabíjení svých mušket, takže to museli být oni, kdo střílel.

„Přepadli nás divoši, pane,“ řekl jeden z nich, Velšan s dlouhým jménem, které jsem si pořád nemohl zapamatovat.

„Objeví se najednou, museli se tu schovávat,“ pokračoval, „bylo jich šest. Nejdřív se tvářili přátelsky, ale když uviděli mladou Jessiku, jeden z nich začal něco křičet a sápat se po ní. Desátník se na něj vrhl, ale praštili ho pažbou. Pak jsme se chvíli strkali a oni pak utekli i s Jessikou. Ale nemyslím si, že nás chtěli opravdu zabít, jinak by to udělali.“

Sklonil jsem se k Lindsayovi. Ztěžka se posadil, ale nevypadal vážně raněný.

„Jak vypadali, Cadwalladere? Co to bylo za kmen?“ zeptala se Jane.

„V tom se nevyznám, pane,“ odpověděl voják, „ale měli oholené hlavy jen s vlasy

nahore. A byli pomalováni hlavně modře.“

Přestalo sněžit a stopa byla v čerstvém prašanu snadno vidět, takže i pro stopaře amatéry, jakými jsme byli, by neměl být problém ji sledovat.

„Poručíku, dojděte pro zbytek mužů,“ řekl jsem Jane, „ať jich pět včetně raněných hlídá loď a zbytek půjde s námi. A vezměte sebou i desátníka Lindsaye.“

Lindsay se rychle postavil. „Jsem v pořádku, pane. Můžu, prosím, jít s vámi?“

„Přivedeme vám vaši milou, desátníku,“ zkusil jsem ho odbýt, protože se mi zdálo, že trochu vrávorá.

„Přesto bych raději byl u toho, pane plukovníku,“ odpověděl.

„Jak chcete,“ pokrčil jsem rameny.

•

Jane se vrátila za pár minut s deseti vojáky. A s Elizabeth.

„Mylady trvala na tom, že půjde s námi, pane,“ oznámila mi Jane, když viděla, jak jsem svrástil obočí.

„Elizabeth, chci, abys zůstala na lodi, nejlépe zamčená v kajutě,“ řekl jsem rozhodně.

„Půjdu s vámi, Davide,“ odvětila nekompromisně, „jsem za Jessiku taky zodpovědná a víme, co ji u indiánů čeká.“

V poslední době mi připadalo, že Elizabeth začíná hraničářskou dívku považovat spíš za mladší sestru než za pouhou služebnou.

„Uvědomuje si alespoň někdo, že tu velím já?“ zeptal jsem se rezignovaně.

Elizabeth i Lindsay se dívali do země, ale ani jeden se nepohnul.

„Jdeme,“ rozhodl jsem nakonec a vydali jsme se po stopě.

•

Asi po hodině cesty po jasné stopě jsme ucítili pach kouře, neklamně znamení, že se blížíme k nějakému ležení. Zastavili jsme a já zkoumal dalekohledem les před námi. V zimě, kdy byla většina stromů opadaná, bylo vidět i lesem celkem daleko.

„Asi sto padesát yardů před námi se skrývá indián,“ oznámil jsem, „asi hlídka. Tam, u toho velkého balvanu.“

„Vidím ho,“ odpověděla Jane.

„Poručíku, my půjdeme pomalu vpřed,“ řekl jsem, „a vy ho oběhnete a zkusíte ho tiše zneškodnit.“

„Rozkaz, pane,“ zasalutovala.

„A pokuste se ho nezabít,“ dodal jsem, „zatím nikdo neumřel a čím déle to tak zůstane, tím lépe.“

Loudavým, jakoby opatrným krokem jsme se vydali vpřed. Jane se rozběhla zpět k moři, aby se potom širokým obloukem vrátila. V zinním lese, navíc v červené uniformě, se nebylo moc kam schovat, takže klíčem k úspěchu bylo odvedení pozornosti.

Asi sto yardů od hlídky jsem vydal povel k zastavení. Předstíral jsem, že něco vojákům vysvětluji. Také jsme zastávku využili ke kontrole zbraní. Snažil jsem se při tom nenápadně pozorovat skrytého indiána. Konečně, asi po čtvrt hodině, co nás Jane opustila, se za ním mihl rudý stín.

Za pár vteřin se Jane objevila a vítězně na nás mávala kloboukem.

Když jsme k ní došli, právě svazovala nehybného indiána jeho opaskem, z čehož jsem usoudil, že je jen omráčený. Prohlédl jsem si ho. Odpovídal popisu vojína Cadwalladera a oblečený byl pro zimní hlídku kromě tradičního oděvu i do bílého ovčího kožichu. Všiml jsem si ho předtím jen díky tomu, že se na hlídce pohnul. Lovecká mušketa francouzské výroby ležela nedaleko.

„Mohawk,“ řekl jsem, „nebo se pletu?“

„Myslím, že se nepletete, pane,“ souhlasila Jane, která právě dávala indiánovi do úst roubík.

„Zajímavé, takhle daleko na východě,“ poznamenal jsem. „Pokračujme tedy!“

•

Po pár krocích terén začínal prudce klesat. Les také končil. Opatrně, sehnuti a jen ve dvou, jsme vyšli na kraj lesa. Pod námi se prostíralo malé údolí, kterým se vinula zamrzlá říčka. Na protější straně, zhruba v naší výšce, stála dřevěná patrová opevněná věž, jaké se v pohraničí na důležitých místech běžně stavěly, takzvaný *blockhouse*. Střecha byla ale na jednom místě propadlá a věž vypadala opuštěně, stejně jako patrový obytný srub v její těsné blízkosti. Stavení byla obehnaná zbytkem dřevěné palisády.

Co ale opuštěné rozhodně nebylo, byla indiánská vesnice na břehu říčky. Asi tři tucty tradičních chýší, vigvamů, stály zhruba v kruhu na druhém břehu přímo pod oběma roubenými stavbami. Většina obyvatel byla v tuto chvíli v hloučku uprostřed a zdálo se, že něco sledují.

Podíval jsem se na scénu dalekohledem.

Uprostřed vesnice dva bojovníci drželi Jessiku Harlowovou. Vzali jí její nové šaty a stála před nimi jen ve spodní košili a další bojovník ji pokrýval černou barvou. Obličej již dokončil a teď pokračoval na rukou. Ucítíl jsem, jak mi jemná ruka bere dalekohled. Byla to Elizabeth, půjčil jsem jí ho tedy. I bez dalekohledu jsem viděl, jak indiáni strhli Jessice navzdory zimě i zbytek oděvu a bez ostychu ji celou natírali na černo.

Stáhl jsem se hlouběji do lesa a naznačil Elizabeth, aby šla za mnou.

„Co to s ní dělají?“ zeptala se a hlas se jí trochu třásl, ale spíš vztekem, než strachem. „Mohu se podívat, pane?“ zeptal se desátník Lindsay.

Podal jsem mu dalekohled.

„Ale neproved'te žádnou hloupost, desátníku,“ varoval jsem ho, „bezprostředně Jessice nic nehrozí.“

„Rozkaz, pane!“

I tak jsem naznačil Jane, aby na něj dala pozor. Moc dobře jsem věděl, jak bych reagoval já, kdyby na Jessičině místě stála Elizabeth.

„Označuj ji jako cut-ta-ho-tha,“ odpověděl jsem Elizabeth na otázku, „Sokolí oko to zmínil. Znamená to odsouzená. Ztrácí tím možnost být adoptována do kmene, jakéhokoliv kmene, nebo být vyměněna a bude upálena u kůlu. Většinou se jedná o akt pomsty proti konkrétnímu člověku, aspoň tak to Bampoo říkal.“

„Ale proč Jessica?“ zeptala se Elizabeth.

„A nemají být Mohawkové naši spojenci?“ dodala Jane, která doslova přivlekla

i Lindsaye.

Byla o hlavu menší než on, ale zdálo se, že desátníka zvládá.

„Dohlédněte zatím někdo na tu vesnici,“ řekl jsem a podal dalekohled McAutie-mu.

Lindsay na mě vrhl nevraživý pohled.

Došlo mi, v jaké je jeho snoubenka situaci, a podal jsem přístroj raději Jane.

„Ano, Mohawkové by měli být naši spojenci,“ souhlasil jsem, „ale situace mezi kmeny se mění každým okamžikem. Ale nezdá se mi, že by nám všem chtěli ublížit. Mohli desátníka zabít a jen ho omráčili. Navíc vojín Cadwallader říkal, že byli nejprve přátelští a až přítomnost Jessiky je rozdráždila. Tohle bude osobní. Možná bude nejlepší, když si s nimi zkusím promluvit.“

„Myslíš, že je to bezpečné?“ namítla Elizabeth.

„Indiáni většinou ctí zákon pohostinství, kdo přijde v míru, v míru i odejde.“

„Dobrá,“ souhlasila neochotně, „půjdu tedy s tebou.“

„Ne, nepůjdeš,“ řekl jsem rozhodně.

„Ale, Davide, já...“

Obrátil jsem se na mohutného horala: „Seržante McAutie, osobně mi ručíte, že se lady Elizabeth nevzdálí od jednotky. Máte povoleno použít přiměřené násilí. Poručíku, to samé platí pro desátníka Lindsaye.“

Pak jsem ještě dodal: „Když vystřelím do vzduchu, všichni se ukážete, aby viděli, že nejsem sám, ale nebudete útočit.“

•

Začal jsem sestupovat.

Boty mi klouzaly, ale nějak se mi podařilo udržet se na nohou. Cestou jsem sebral klacek, přivázal na něj bílý kapesník a zvedl ho nad hlavu. Předpokládal jsem, že Mohawkové budou symboliku bílé vlajky znát. Led se zdál pevný, ale i tak jsem říčku raději překročil po několika plochých kamenech.

Zhruba v té době si mě indiáni všimli. Začali křičet a ukazovat na mne, ale zatím nikdo nepozdvihl zbraň. Když jsem došel do středu vesnice, rozestoupili se a nechali mě projít skoro až k Jessice.

„Mylorde, díky bohu, já...“, začala, ale naznačil jsem jí, aby byla zticha.

Předstoupil jeden z bojovníků.

Mohlo mu být kolem pětaticeti a stejně jako všichni muži kolem měl hlavu oholelou až na skalpovou kadeř. Nejvýraznější na něm byla dlouhá jizva, která se mu táhla šikmo přes modře pomalovaný obličej z levé tváře přes kořen nosu až za pravé oko.

„Jsem Waban, válečný náčelník klanu Orla,“ řekl překvapivě dobrou angličtinou, „Mohawkové jsou spojenci červených kabátů. Pojez s námi a pak odejdi v pokoji.“

„Jsem plukovník David Wavesbury,“ představil jsem se.

„Plukovník?“ zeptal se Waban, „náčelník červených kabátů, jako je Munro z Fort William Henry?“

„Ano,“ souhlasil jsem, „takový náčelník.“

„Proč jsi navštívil mou vesnici? Přicházíš v míru?“ ptal se, i když to musel vědět.

„Ta dívka je pod mou ochranou,“ oznámil jsem a pokynul směrem k Jessice, „ne-

dovolím, abyste jí ublížili.“

„Ona je teď cut-ta-ho-tha, nemůžeš pro ni nic udělat,“ odvětil Waban, „její rodina má na rukou krev té moje. Zemře, už bylo rozhodnuto.“

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

„Její otec zavraždil mého syna,“ odpověděl Waban, „nebylo mu ani deset zim. Sledoval jsem ho, ale nakonec mi unikl. Dobře jsem si prohlédl jeho tvář i tváře jeho rodiny.“

„A ta dívka byla u toho?“ zeptal jsem se. „Ona nějak přispěla k smrti tvého syna?“

„Na tom nezáleží,“ odvětil Mohawk, „on ublížil mé rodině a já se teď pomstím na té jeho.“

„Její otec je mrtvý,“ odvětil jsem, „zabili ho Huroni. I její matku. Tvoje pomsta byla vykonána. A já ti nedovolím mstít se na nevinné dívce.“

Pomalu jsem vytáhl pistoli a namířil do vzduchu. Indiáni mě sledovali, ale nikdo nezasáhl, když jsem stiskl spoušť. Ozvěna výstřelu se ještě odrážela v údolí, když se na hřebeni na druhém břehu objevilo šestnáct postav v červených kabátech. Spočítal jsem si Wabanovy Mohawky, bojeschopných jich tu bylo tak dva tucty, takže přesila by to nebyla nepřekonatelná. Ale podle velikosti vesnice se dalo usuzovat, že značná část mužů je zřejmě zrovna mimo ni.

„Má pomsta nebude dokonána, dokud bude vrahův rod pokračovat. Začal bys válku proti Mohawkům kvůli jediné bezvýznamné dívce?“ zeptal se Waban pochybovačně.

Podíval jsem se mu pevně do očí a jednoduše odpověděl.

„Ano.“

„Potom je rozhodnuto,“ odvětil Waban, „vrať se ke svým lidem.“

„Počkej, náčelníku,“ řekl jsem, „zatím nikdo neumřel. I tvého bojovníka na hlídce jsme jen zajali. Máme zásoby. Muškety, prach, dokonce děla. Můžeme tvůj kmen štědře odměnit, když nám ji vrátíš.“

„Moji čest nelze koupit,“ opovržlivě odsekl Waban, „jen krev může ukončit moji pomstu.“

Něco mě napadlo.

„Krev bezbranného děvčete připoutaného u kůlu? Na takovou pomstu si troufáš? Ó, jak jsi statečný, tvůj syn by na tebe byl jistě pyšný.“

Waban se snažil ovládat, ale bylo vidět, že jsem řal do živého.

„Nabízíš snad sebe?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl jsem, „bojuj se mnou. Když mě zabiješ, dívka shoří u kůlu. Když zabiji já tebe, odejdeme. Všichni. Ale nikdo další z tvých lidí nemusí zemřít kvůli tvoji pomstě.“

Waban se zamyslel. Pohlédl na vojáky i na ženy a děti kolem nás a nakonec odpovéděl: „Souhlasím, i když mě nebude těšit zabít tě. Jsi statečný muž. Pověším tvůj skalp na čestné místo. Při západu slunce se utkáme. Do té doby cut-ta-ho-tha zůstane v mojí vesnici.“

„Jakými zbraněmi se utkáme?“ zeptal jsem se, i když jsem to věděl.

Waban pohlédl na můj meč a mé pistole.

„Tomahavkem a nožem.“

Pak dodal: „Teď můžeš přivést své bojovníky. Do souboje se smíte ohrát u našeho ohně.“

•

„Při vši úctě, pane, vy jste se zbláznil,“ obvinila mne Jane, když jsem se vrátil a seznámil je s výsledkem mé diplomatické mise.

„Jane má absolutní pravdu,“ souhlasila Elizabeth rozzlobeně, „Jessiku musíme zachránit, ale takhle umřete akorát oba.“

Scházeli jsme k řece a pomalu se blížili k vesnici.

„To mi tak málo věříte? Nebude to první indián, s kterým bych se utkal,“ usmál jsem se. „Ale ne takhle,“ odvětila Jane, „s mečem, pistolí, možná i kopím byste měl dobrou šanci. Byť oni se učí s tomahavkem od chvíle, kdy umí chodit. Držel jste to někdy vůbec v ruce?“

„No, je to jako sekera, ne?“ nadhodil jsem.

„Davide, nemyslím, že je čas na žerty,“ napomenula mne Elizabeth.

„Nebojte,“ snažil jsem se je uklidnit, „mám to trochu promyšlené. Ale chtěl bych říct toto, poručíku. Kdyby se mi něco stalo, asi se stejně pokusíte Jessiku zachránit. Nejdříve ale opusťte vesnici.“

Když jsme došli do osady, Waban nás dovedl do jedné z chýší. Všiml jsem si, že Waban s překvapením a možná i obdivem chvíli zíral na Elizabeth. Byla pravda, že její okázalá krása podtržená i kvalitním oblečením do prosté indiánské vesnice moc nezapadala. Uprostřed vigvamu hořel oheň a bylo tu příjemně teplo.

„Tady počkejte, než přijde čas souboje,“ řekl nám Waban a odešel.

Po chvíli přišlo několik žen a přineslo nám trochu kukuřice. Neměl jsem hlad, ale pár lžic jsem do sebe vpravil, tak akorát, aby mi to dodalo energii, ale v souboji mě to nezpomalilo. Když jsem jedl, přisedl ke mně desátník Lindsay.

„Chtěl jsem vám poděkovat za to, co pro Jessiku děláte, pane. Ale nechte mě, prosím, bojovat s tím indiánem. Nechci, abyste se pro nás obětoval.“

Podíval jsem se na něj. „A vy ovládáte boj zblízka, desátníku? Tomahavkem a nožem?“

Lindsay pokýval hlavou. „S nožem to trochu umím...“

Věděl jsem, že vyrůstal na ulici, tak jsem mu to i věřil.

Přesto jsem odpověděl: „Náčelníka jsem vyzval já, asi by nepřijal zástupce. A doufejte a trochu mi věřte. A můžete po mně pak pojmenovat prvního syna!“

•

Asi po dvou hodinách vešel Waban doprovázený dvěma bojovníky a řekl jen: „Přišel čas.“

Vymanil jsem se z Elizabetina objetí, vstal a vyšel ven. Ostatní mě následovali.

Uprostřed vesnice byl popelem na sněhu vyznačen kruh, kde se měl souboj odehrát. Prinutil jsem se ignorovat připravenou hranici, u které byla připoutána Jessica pokrytá pouze černou barvou, i slzy, které jí stékaly po pomalovaném obličejí.

Jeden z indiánů bubnoval monotónní rytmus, což celé situaci dodávalo zvláštní, ponurou atmosféru.

Svlékl jsem si kabát a klobouk a podal oboje seržantu McAutiemu. Zůstal jsem jen ve vestě a hned se do mě zakousl mráz. Sundal jsem pás s mečem a odložil pistole. Jeden z mladších bojovníků mi podal tomahavk a dlouhý lovecký nůž se střenkou z jeleního parohu. Vzal jsem sekuru do pravé ruky, nůž do levé a vstoupil do kruhu. Naproti mně udělal Waban to samé. Mohawský náčelník byl bez ohledu na počasí od pasu nahoru nahý a zdálo se mi, že je navíc namazaný tukem, abych ho nemohl při souboji zachytit. Ozbrojený byl stejně jako já.

„Až zmlkne buben, boj začne,“ oznámil Waban.

Můj plán byl jednoduchý. Opravdu jsem nevěděl nic o souboji tomahavkem, ale ve rvačce jsem si celkem věřil. Klíčem bylo dostat se k Mohawkovi natolik blízko, aby nemohl sekuru použít. Díval jsem se mu do očí a čekal, až bubeník umlkne.

Náhle se ozval výstřel.

Nejprve jsem si pomyslel, že někomu z mých lidí povolily nervy a porušil můj rozkaz.

Ale pak jsem uslyšel další rány a Mohawkové začali křičet jediné slovo: „Abenaki! Abenaki!“

Rozhlédl jsem se kolem.

Na západní straně údolí se objevilo několik postav a obláčky dýmu mi prozradily, že to střílely ony. Ale daleko větší skupina se k vesnici s válečným křikem blížila po proudu říčky údolím od severu. Skutečně se asi jednalo o indiány z kmene Abenaki, kmene, který bych čekal v této oblasti možná i víc než Mohawky a který většinou stranil Francouzům. Zdálo se mi také, že mezi indiány vidím několik bělochů a dokonce jeden nebo dva šedivé kabáty francouzského pravidelného vojska. Museli využít toho, že celá vesnice byla zaujatá naším soubojem, a přiblížit se skoro na dosah. Bylo jich hodně, možná k sedmdesáti. Tedy daleko víc, než nás i Mohawků dohromady.

Buben samozřejmě umlkl, ale já se podíval na Wabana a zakroutil hlavou. Mohawský náčelník přikývl a také sklonil zbraně. Obrátil jsem se ke svým lidem.

„Poručíku, zformujte řadu a nasadit bajonety,“ volal jsem, zatímco jsem si bral od McAutieho zbraně.

Když mi vrátil i kabát hodil jsem ho Lindsayovi. „Desátníku, osvobodte svou snoubenku, Beth, drž se jich.“

Skoro mě překvapilo, že nikdo neprotestoval.

Mohawské ženy a děti zatím s křikem prchaly k jihu, bojovníci se chápali jakékoliv zbraně. Vystřelil jsem z pistole na jednoho z ostřelovačů u lesa. Bylo to přes sto yardů, ale měl jsem pistole s drážkovanou hlavní a nepovažoval jsem to za nemožný výstřel. Muž se chytil za hrud' a padl tváří do sněhu. Waban si toho všiml a uznale pokýval hlavou.

To už Abenakiové vbíhali mezi první chaty.

„Namířit!“ uslyšel jsem Janein hlas.

„Pal!“

Třináct mušket vychrlilo olovo, oheň a dým.

Několik nepřátel padlo, ale už byli u nás. Červenokabátníci drželi formaci, proti

indiánům byli s dlouhými zbraněmi ve výhodě a také několik indiánských bojovníků skončilo napíchnutých na osmnáctipalcové kusy nabroušené ocele.

Lindsay zatím odřízl Jessiku a přehodil přes ni můj kabát. Nikdo z Mohawků nic nenamítal, protože byli dost zaměstnání krvavou řeží.

Jeden Abenaki a jeden francouzský lovec se vydali k Lindsayovi a oběma ženám, ale zastoupil jsem jim cestu. Střelil jsem indiána z druhé pistole a odklonil ránu pažbou. Kopl jsem nepříliš čestně Francouze do rozkroku a pak mu mečem rozpoltil lebku.

Kolem mučednického kůlu byl prázdný rovný prostor, vhodný k obraně.

„Ústup! Ke mně!“ zavolal jsem.

Jane pochopila a rovnala své muže tam, kde je nemohli nepřátelé tak snadno obejít.

Mezitím jsem sťal dalšího Abenakiho, který byl příliš zaujatý zapalováním jednoho vřaváku.

Nepřátelům se útočit proti stěně bajonetů moc nechťelo a vojáci tak měli čas nabíjet a střílet. Abenakiové měli převážně rudé válečné malování a méně vyholené hlavy, takže příliš nehrozilo, že bychom zabili někoho z našich dočasných spojenců. Ale dva červenokabátníci již také leželi v krvi ve sněhu, jeden s hlavou rozbitou tomahavkem, druhý zasažený kulkou.

Abenakiové si teď ale začali vybírat snadnější kořist – rozptýlené Mohawky. Uviděl jsem Wabana, jak se brání hned třem z nich. Tančil mezi nimi mrštně jako kočka a dokonce jednoho z nich srazil dobře mířeným sekem na obličej. Trochu to zchladilo mou chuť do souboje s ním. Pak ale jeden Abenaki zasáhl Mohawka – jen napůl odraženou ranou – válečným kyjem do hrudníku a srazil ho na zem. Druhý se rozmáchl tomahavkem, aby ho dorazil. Nadhodil jsem si meč a vrhl jím jako oštěpem. Široká čepel zasáhla indiána přímo do prsou a zůstala v nich vězet. To jsem ale byl už u nich, v gejzíru krve vytrhl svou zbraň a sťal válečníka s kyjem, který byl tak šokovaný, že se ani pořádně nekryl.

Podal jsem ruku ležícímu Wabanovi. Ten ji přijal, ale jak vstával, sekl tomahavkem. Zlomek vteřiny jsem si myslel, že mířil na mne, ale železo sekery zasáhlo lebku Abenakiho, který se za mě tiše přiblížil. Pak mi kývnutím poděkoval a já mu úklonu opětoval. Poté jsme se vydali vstříc dalším protivníkům.

Zatím jsme se drželi, ale přesila si začínala vybírat daň. Již čtyři vojáci a mnoho Mohawků leželo ve sněhu mrtvých nebo raněných.

Konečně jsem uviděl nepřátelské velitele. Abenaki s orlími pery ve vlasech stál vedle bělocha ve francouzské důstojnické uniformě, křičel rozkazy a provázel je gesty zdobeným válečným kyjem.

Vydal jsem se k nim, ale Jane Ferrellová byla rychlejší. Francouzský důstojník na ni namířil pistolí, ale zrovna když mačkal spoušť, Jane uhnula stranou. Kulka neškodně prolétla kolem ní a Francouzův kord byl ještě napůl v pochvě, když ho proklála Janeina čepel. Náčelník Abenakiů se rozpráhl, aby jí kyjem rozbil hlavu, ale než hlavice ve tvaru lidského obličeje dopadla, nastavil jsem jí svou zbraň. Náčelník se překvapeně obrátil a ohnal se po mně. Znovu jsem výpad odrazil a praštil ho levičkou

do břicha a pak košem meče do obličejce. Než se vzpamatoval, vrazil jsem mu čepel do břicha.

Několik indiánů, kteří smrt svého vůdce viděli, zděšeně vykřiklo. Další se k nim přidávali a panika se rychle šířila. Toho využili umdlévající Mohawkové a několik nepřátel rychle zemřelo. Zbytek se dal nejprve na pomalý ústup, který se ale vzápětí změnil v úprk.

„Za nimi!“ rozkázal jsem zbylým vojákům, protože jsem věděl, že nemůžeme nepřátele, kteří byli stále v přesile, nechat znovu zformovat.

Mohawkové pobízet nepotřebovali a pronásledovali Abenakie se zuřivostí mužů bojujících za své ženy a děti. Nepřátelé se drápali do prudkého svahu, ale mnoho se jich do bezpečí lesa nedostalo.

•

Seděli jsme v největší chýši a účastnili se indiánské oslavy vítězství. Spor kvůli Jessice byl prozatím zapomenut, i když seděla raději tiše uprostřed vojáků vedle Lindsaye. Waban dělal, že neexistuje. Přesto jí ženy z vesnice poskytly jednoduché kožené šaty a desátník gentlemansky svůj kabátec. Dokonce měla možnost smýt alespoň částečně černou barvu. Chtěl jsem si s ní v klidu promluvit, ale zatím jsem chtěl nechtěl musel přijmout čestné místo po náčelníkově boku.

Ostatní Mohawkové byli stále ještě nadšení z překvapivého vítězství, které bylo navíc doplněno ziskem nepřátelských zásob, které nedaleko Abenakiové zanechali. Občas některý z Mohawků poplácal vesele červenokabátníka po zádech, protože si byli vědomi, že moji vojáci měli na obraně vesnice lví podíl. Také jsme měli dva mrtvé a dva raněné, z nichž přežití jednoho nebylo vůbec jisté. Waban jediný zachovával klid.

„Co přivádí *Kitchikemeho* do této země?“ zeptal se po jídle a chvíli důstojného mlčení.

Kitchikeme, Statečný hrom, tak mi začal říkat od mého úspěšného zásahu pistolí.

„Naše loď ztroskotala nedaleko odsud,“ řekl jsem po pravdě, „ale tohle není ani země Mohawků.“

Waban pokýval hlavou. „Byli jsme u pevnosti William Henry, ale když červené kabáty prchly před Hurony a Francouzi, museli jsme odejít i my. V sousední vesnici propukly neštovice, tak jsme se rozhodli přesunout na zimu vesnici. Na severu a západě byli Huroni, na jihu Angličané, tak jsme šli na východ. Domnívali jsme se, že Abenaki jsou daleko a v zimě se neválčí. Asi jsme se mýlili. Ale až roztaje sníh, vrátíme se zase do země Mohawků.“

Přikývl jsem a uvědomil si, že budeme řešit podobný problém. Cestování pustou zalesněnou krajinou bylo v zimních měsících nebezpečné a málokdo se do něj pouštěl. Abenakiové, kteří napadli Wabanovu vesnici, si museli být opravdu jisti svou znalostí krajiny. Přiznal jsem své obavy svému novému příteli.

„Nevíš, jak daleko je do nejbližší anglické osady? Je možné tam dojít? Teď v zimě?“ Waban zakroutil hlavou. „Je to alespoň dvacet sluncí cesty, ale ne teď, když leží sníh. Navíc po cestě jsou zimoviště kmenů, které rády ozdobí své trofejní kůly skalpy červených kabátů.“